

Bir Hüzün Hikâyesi

– İbrahim Kilik · 24 Ağustos 2009

Sonbaharın son yaprakları da ruhuma indi.
Mevsim hüzün mevsimi hüznüm hicretindi.
Islanan sarı yapraklarda yüreğimin aksi.
Bu sebepsiz hicret niye, gönlüm evindi.
Kuşlarda tedirginlik, gönlümde telaş.
Sen bu şehri terk ederken yavaş yavaş.
Aklımda kalan gözlerindi.
Bu vefasızlık niye ey sevgili.
Gönlüm evindi.

Gün,
Eski ferini kaybetti ben seni.
Nasıl unuturum bal rengi gözlerini.
Hüzün yağmurları kuşattı terk ettiğin şehri.
Koparılan takvim yaprakları hicranlı.
Yorgun gönlüm yine gidişine yandı.
Sen giderken de böyle gamlı bir akşamdı.
Güneş söndü, ufuklar kanlandı.
Akşam sefaları da hicranlı.
Sen gittin ya,
Ben yandım;
Tabiat ve eşya yandı.
Gel,
Hazanımı bahara tebdil et.
Nerden geldi aklına bilmem bu sebepsiz hicret.
Sonbaharın son yaprakları da ruhuma indi.
Mevsim hüzün mevsimi, hüznüm hicretindi.
Bu sebepsiz hicret niye,gönlüm evindi.
Gittin,
Hatıramda iz bıraktı gidişin,
Hayatımdan cümle güzellikler silindi.
Gönderimde aşk bayrağı yarıya indi.
Beni böyle tarumar eden, çaresiz bırakan hicretindi.
Gelişin sevincimdi,hicretin beni gamzede etti.
Beni terk ettiğinden beri,

Mevsim hep hazan mevsimi,
Sırdaşım hüznün.
Kapanacak böyle son sayfası ömrümüzün.
Ankara,24.08.2009 İ.K